

31986L0280

L 181/16

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

4.7.1986

DIREKTIVA SVETA
z dne 12. junija 1986
o mejnih vrednostih in ciljih kakovosti pri odvajanju določenih nevarnih snovi, vključenih v seznam I
Priloge k Direktivi 76/464/EGS

(86/280/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

za izpuste glede na vrsto zadevne industrije ter določiti cilje kakovosti za vodno okolje, v katero se te snovi odvajajo;

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti členov 100 in 235 Pogodbe,

ker je namen mejnih vrednosti in ciljev kakovosti odpraviti onesnaževanje različnih delov vodnega okolja, na katere bi lahko vplivalo odvajanje teh snovi;

ob upoštevanju Direktive Sveta 76/464/EGS z dne 4. maja 1976 o onesnaževanju zaradi odvajanja nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti ⁽¹⁾ in zlasti člena 6 Direktive,

ker morajo biti te mejne vrednosti in cilji kakovosti določeni v ta namen in ne zaradi priprave predpisov na področju varstva potrošnikov ali trženja proizvodov iz vodnega okolja;

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽²⁾,

ker je treba, zato da lahko države članice dokažejo, da izpolnjujejo cilje kakovosti, predvideti, da se za vsak izbran in uporabljen cilj kakovosti Komisiji predloži poročilo;

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ⁽³⁾,

ker bi morale države članice zagotavljati, da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, ne povečujejo onesnaženja tal ali zraka;

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽⁴⁾,

ker zaradi zaščite vodnega okolja Skupnosti pred onesnaženjem z določenimi nevarnimi snovmi člen 3 Direktive 76/464/EGS uvaja sistem predhodnega dovoljenja, ki določa emisijske standarde za odvajanje snovi iz seznama I v Prilogi k navedeni direktivi; ker člen 6 navedene direktive predvideva, da se za take emisijske standarde določijo mejne vrednosti in tudi cilji kakovosti za vodno okolje, na katero vplivajo izpusti teh snovi;

ker je zaradi učinkovitega izvajanja te direktive treba tudi predvideti, da države članice spremljajo stanje vodnega okolja, na katerega vpliva odvajanje zadevnih snovi; ker pristojnosti za uvedbo takega spremljanja stanja niso predvidene z Direktivo 76/464/EGS; ker s Pogodbo niso bile določene posebne pristojnosti, bi bilo treba uporabljati člen 235 Pogodbe;

ker so države članice morajo upoštevati mejne vrednosti, razen v primerih, ko lahko uporabijo cilje kakovosti;

ker je za določene pomembne vire onesnaževanja s temi snovmi, razen virov, za katere veljajo mejne vrednosti Skupnosti ali nacionalni emisijski standardi, treba pripraviti posebne programe za odpravo onesnaževanja; ker v tem smislu potrebne pristojnosti prav tako niso predvidene v Direktivi 76/464/EGS; ker v Pogodbi niso predvidene posebne pristojnosti, je treba uporabiti člen 235 Pogodbe;

ker so bile nevarne snovi, ki jih ureja ta direktiva, izbrane predvsem na podlagi meril, sprejetih z Direktivo 76/464/EGS;

ker se lahko podzemna voda izključi iz področja uporabe te direktive, saj jo ureja Direktiva 80/68/EGS ⁽⁵⁾;

ker onesnaženje z odvajanjem teh snovi v vodno okolje povzroča veliko število industrij, je treba določiti posebne mejne vrednosti

ker je zaradi učinkovitega izvajanja te direktive pomembno, da Komisija Svetu vsako peto leto posreduje primerjalno oceno izvajanja te direktive s strani držav članic;

⁽¹⁾ UL L 129, 18.5.1976, str. 23.⁽²⁾ UL C 70, 18.3.1985, str. 15.⁽³⁾ UL C 120, 20.5.1986.⁽⁴⁾ UL C 188, 29.7.1985, str. 19.⁽⁵⁾ UL L 20, 26.1.1980, str. 43.

ker bo treba na predloge Komisije to direktivo spremeniti in dopolniti skladno z razvojem stanja znanstvenega znanja, ki zadeva predvsem strupenost, obstojnost in kopičenje zadevnih snovi v živih organizmih in sedimentih, ali v primeru izboljšanja najboljših razpoložljivih tehničnih sredstev; ker je za ta namen treba predvideti dodatke k navedeni direktivi, ki se nanašajo na ukrepe v zvezi z ostalimi nevarnimi snovmi, ter spremembe vsebine prilog,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

1. Ta direktiva:

- v skladu s členom 6(1) Direktive 76/464/EGS določa mejne vrednosti za emisijske standarde za snovi iz člena 2(a) v izpustih iz industrijskih obratov, kot je opredeljeno v členu 2(e) te direktive,
- v skladu s členom 6(2) Direktive 76/464/EGS določa cilje kakovosti za snovi iz člena 2(a) te direktive v vodnem okolju,
- v skladu s členom 6(4) Direktive 76/464/EGS določa roke za izpolnjevanje pogojev, določenih v dovoljenjih, ki jih pristojni organi držav članic izdajo glede obstoječega odvajanja,
- v skladu s členom 12(1) Direktive 76/464/EGS določa referenčne merilne metode, s katerimi se določa vsebnost snovi iz člena 2(a) te direktive v izpustih in vodnem okolju,
- v skladu s členom 6(3) Direktive 76/464/EGS uvaja postopek spremljanja stanja,
- zahteva medsebojno sodelovanje držav članic v primeru izpustov, ki vplivajo na vode več kot ene države članice,
- predpisuje, da morajo države članice pripraviti programe za preprečevanje in odpravo onesnaževanja, ki izhaja iz virov iz člena 5,
- v Prilogi I predvideva splošne določbe, ki veljajo za vse snovi iz člena 2(a) in se zlasti nanašajo na mejne vrednosti za emisijske standarde (rubrika A), cilje kakovosti (rubrika B) in referenčne merilne metode (rubrika C),
- v Prilogi II predvideva posebne določbe, v katerih so te rubrike podrobneje opredeljene in dopolnjene glede posameznih snovi.

2. Ta direktiva se uporablja za vode iz člena 1 Direktive 76/464/EGS, z izjemo podzemne vode.

Člen 2

V tej direktivi pomenijo:

(a) „snovi“:

tiste nevarne snovi, ki spadajo v družine in skupine snovi iz seznama I v Prilogi k Direktivi 76/464/EGS in so navedene v Prilogi II k tej direktivi;

(b) „mejne vrednosti“:

vrednosti, navedene v Prilogi II pod rubriko A, za snovi iz (a);

(c) „cilji kakovosti“:

zahteve, opredeljene v Prilogi II pod rubriko B, glede snovi iz (a);

(d) „ravljanje s snovmi“:

katerikoli industrijski postopek, ki vključuje proizvodnjo, predelavo ali uporabo snovi iz (a), ali katerikoli drugi industrijski postopek, pri katerem je prisotnost teh snovi neizogibna;

(e) „industrijski obrat“:

obrat, v katerem se ravna s snovmi iz (a) ali katerimi koli drugimi snovmi, ki te snovi vsebujejo;

(f) „obstoječi obrat“:

industrijski obrat, ki deluje 12 mesecev od datuma notifikacije te direktive ali, kjer je to primerno, 12 mesecev od datuma notifikacije katere koli direktive, ki to direktivo spreminja in ki se nanaša na tak obrat;

(g) „nov obrat“:

— industrijski obrat, ki začne delovati po 12 mesecih od datuma notifikacije te direktive ali, kjer je to primerno, po 12 mesecih od datuma notifikacije katere koli direktive, ki to direktivo spreminja in ki se nanaša na tak obrat,

— obstoječ industrijski obrat, katerega zmogljivost za ravnanje s temi snovmi se je občutno povečala po 12 mesecih od datuma notifikacije te direktive ali, kjer je to primerno, po 12 mesecih od datuma notifikacije katere koli direktive, ki to direktivo spreminja in ureja tak obrat.

Člen 3

1. Mejne vrednosti, roki za uskladitev s temi vrednostmi in postopki za spremljanje in nadzorovanje izpustov so določeni v prilogah pod rubriko A.

2. Mejne vrednosti se praviloma uporabljajo na mestu, kjer se odpadne vode, ki vsebujejo snovi iz člena 2(a), odvajajo iz industrijskega obrata.

Če se ugotovi, da je za določene snovi nujno določiti druga mesta, za katere veljajo mejne vrednosti, se ta mesta naštejejo v Prilogi II.

Kadar se odpadne vode, ki vsebujejo te snovi, obdelujejo izven industrijskega obrata v čistilni napravi, namenjeni odstranjevanju teh snovi, lahko država članica dovoli uporabo mejnih vrednosti na mestu, kjer se odpadne vode odvajajo iz čistilne naprave.

3. Dovoljenja iz člena 3 Direktive 76/464/EGS morajo vsebovati tako stroge določbe, kot so navedene pod rubriko A v prilogah k tej direktivi, razen v primeru, če država članica ravna skladno s členom 6(3) Direktive 76/464/EGS na podlagi rubrike B v prilogah k tej direktivi.

Dovoljenja se ponovno pregledajo najmanj vsaka štiri leta.

4. Brez poseganja v obveznosti držav članic iz odstavkov 1, 2 in 3 in v Direktivo 76/464/EGS lahko države članice izdajo dovoljenja za nove obrate le, če so ti obrati v skladu s standardi, ki ustrezajo najboljšim razpoložljivim tehničnim sredstvom, kadar je to potrebno za odpravo onesnaževanja v skladu s členom 2 navedene direktive ali zaradi preprečevanja izkrivljanja konkurence.

Ne glede na to, katero metodo izbere, zadevna država članica v primeru, da zaradi tehničnih razlogov predvideni ukrepi ne ustrezajo najboljšim razpoložljivim tehničnim sredstvom, Komisiji še pred izdajo dovoljenja predloži dokaze, ki podpirajo te razloge.

Komisija nemudoma posreduje take dokaze drugim državam članicam in jim, kakor hitro je mogoče, pošlje tudi poročilo, v katerem poda svoje mnenje o odstopanju iz drugega pododstavka. Če je potrebno, Svetu obenem poda ustrezne predloge.

5. Referenčna analitska metoda, s katero se ugotavlja prisotnost snovi iz člena 2(a), je podana pod rubriko C v Prilogi II. Druge metode se lahko uporabijo pod pogojem, da so meje zaznavnosti, natančnost in točnost takih metod vsaj tako dobre, kot tiste iz rubrike C v Prilogi II.

6. Države članice si prizadevajo zagotoviti, da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, ne povečajo onesnaževanja drugih medijev s temi snovmi, in sicer predvsem tal in zraka.

Člen 4

Zadevne države članice so odgovorne za spremljanje stanja vodnega okolja, na katerega vplivajo izpusti iz industrijskih obratov in izpusti iz drugih virov znatnega odvajanja.

V primeru izpustov, ki vplivajo na vode več kot ene države, zadevne države članice medsebojno sodelujejo pri usklajevanju postopkov spremljanja stanja.

Člen 5

1. Za snovi, za katere tozadevno napotilo je podano v Prilogi II, države članice pripravijo posebne programe, da se prepreči ali odpravi onesnaževanje iz pomembnih virov teh snovi (vključno z večkratnimi in razpršenimi viri), razen izpustov iz virov, za katere veljajo pravila Skupnosti o mejnih vrednostih ali nacionalni emisijski standardi.

2. Programi vključujejo najustreznejše ukrepe in tehnike za zamenjavo, zadržanje in/ali ponovno uporabo snovi iz odstavka 1.

3. Posebni programi začnejo veljati najkasneje pet let po notifikaciji direktive, ki posebej ureja zadevno snov.

Člen 6

1. Komisija pripravi primerjalno oceno izvajanja te direktive v državah članicah na podlagi informacij, ki jih na zahtevo, pripravljeno za vsak primer posebej, pridobi od držav članic v skladu s členom 13 Direktive 76/464/EGS. Zadevne informacije morajo zlasti obsegati:

— podrobnosti o dovoljenjih, ki določajo emisijske standarde za izpuste snovi,

— popis izpustov snovi, odvedenih v vode iz člena 1(2),

— skladnost bodisi z mejnimi vrednostmi emisijskih standardov bodisi s cilji kakovosti, določenimi pod rubrikama A in B v Prilogi II,

— rezultati spremljanja stanja iz člena 4 za območje vodnega okolja, na katerega vpliva odvajanje snovi,

— posebni programi odpravljanja onesnaževanja iz člena 5.

2. Komisija vsakih pet let Svetu predloži primerjalno oceno iz odstavka 1, prvič pa to stori štiri leta po notifikaciji te direktive.

3. V primeru spremembe znanstvenega znanja glede strupenosti, obstojnosti in kopičenja snovi iz člena 2(a) v živih organizmih in sedimentih ali v primeru izboljšanja najboljših razpoložljivih tehničnih sredstev, Komisija Svetu poda ustrezne predloge za poostreitev mejnih vrednosti in ciljev kakovosti, če je to primerno, ali za uvedbo novih mejnih vrednosti in dodatnih ciljev kakovosti.

Člen 7

1. Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 1. januarja 1988. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedila predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva, takoj po njihovem sprejetju.

Člen 8

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Luxembourg, 12. junija 1986

Za Svet

Predsednik

P. WINSEMIUS

PRILOGA I

SPLOŠNE DOLOČBE

Ta priloga je razdeljena na tri rubrike s splošnimi določbami za vse zadevne snovi:

- A: mejne vrednosti za emisijske standarde,
- B: cilji kakovosti,
- C: referenčne merilne metode.

V Prilogi II so splošne določbe podrobneje opredeljene in dopolnjene z vrsto posebnih določb, ki veljajo za posamezne snovi.

RUBRIKA A

Mejne vrednosti, roki za uskladitev z njimi in postopki za spremljanje in nadzorovanje izpustov

1. Mejne vrednosti in roki za uskladitev z njimi so določeni pod rubriko A Priloge II, in sicer glede na različne vrste zadevnih industrijskih obratov.
2. Količine odvedenih snovi so izražene glede na količine snovi, ki so proizvedene, predelane ali uporabljene v industrijskem obratu v enakem obdobju ali, v skladu s členom 6(1) Direktive 76/464/EGS, glede na drugi parameter, značilen za te dejavnosti.
3. Svet bo po potrebi naknadno določil mejne vrednosti za industrijske obrate, ki odvajajo snovi iz člena 2(a) in niso navedene pod rubriko A Priloge II. Medtem bodo države članice neodvisno in v skladu z Direktivo 76/464/EGS uvedle emisijske standarde za izpuste takih snovi. Ti standardi morajo upoštevati najboljše razpoložljiva tehnična sredstva in ne smejo biti manj strogi kot najbolj primerljiva mejna vrednost iz rubrike A Priloge II.

Ta odstavek velja tudi v primeru, ko industrijski obrat izvaja druge dejavnosti od tistih, za katere so bile določene mejne vrednosti pod rubriko A Priloge II in za katere je verjetno, da so vir odvajanja snovi iz člena 2(a).

4. Mejne vrednosti, izražene kot koncentracije, ki načeloma ne smejo biti presežene, so podane pod rubriko A Priloge II, in sicer glede zadevnih industrijskih obratov. V nobenem primeru pa mejne vrednosti, izražene kot maksimalna koncentracija, kadar le te niso edine veljavne vrednosti, ne smejo presegati mejnih vrednosti, izraženih kot emisijski faktor, deljeni s količino porabljene vode na element, značilen za dejavnost, ki onesnažuje. Vendar pa glede na to, da je koncentracija teh snovi v odpadnih vodah odvisna od količine vode, ki je v različnih postopkih in obratih različna, je treba v vseh primerih upoštevati mejne vrednosti, izražene kot emisijski faktor, to je kot razmerje med količino odvedenih snovi in parametrov, značilnih za dejavnost iz rubrike A Priloge II.
5. Vpeljati je treba postopek spremljanja in nadzorovanja z namenom ugotavljanja, ali je odvajanje snovi iz člena 2(a) skladno z emisijskimi standardi.

Ta postopek mora predvideti odvzem in analizo vzorcev ter merjenje pretoka odpadnih vod na izpustu in količine snovi, s katerimi se ravna, ali, če je to primerno, merjenje parametrov, značilnih za dejavnosti, ki onesnažujejo, kot je navedeno pod rubriko A Priloge II.

Zlasti pa v primeru, ko ni možno določiti količine snovi, s katerimi se ravna, postopek spremljanja lahko temelji na količini snovi, upoštevajoč proizvodno zmogljivost, na podlagi katere je bilo izdano dovoljenje.

6. Med odvajanjem odpadne vode je potrebno odvzeti 24-urni reprezentativni vzorec. Mesečna količina odvedenih snovi se izračuna na osnovi dnevne količine odvedenih snovi.

Vendar pa se lahko v Prilogi II določi količinske prage za odvajanje nekaterih snovi, pod katerimi lahko države članice uporabijo poenostavljen postopek spremljanja in nadzorovanja.

7. Vzorčenje in merjenje pretoka iz odstavka 5 se običajno izvaja na mestih, kjer veljajo mejne vrednosti iz člena 3(2).

Vendar pa lahko država članica, če je to potrebno zaradi zagotovitve, da so merjenja v skladu z zahtevami iz rubrike C Prilog, dovoli vzorčenje in merjenje pretoka na drugem mestu, in sicer pred tistim mestom, za katerega veljajo mejne vrednosti, pod pogojem da:

- se pri teh meritvah upošteva celotna odpadna voda, ki jo odvaja obrat in ki je lahko onesnažena z zadevno snovjo,
- redne kontrole pokažejo, da so meritve opravljene popolnoma reprezentativno glede na količino, ki se odvaja na mestu, kjer veljajo mejne vrednosti, ali da je merjena količina vedno višja.

RUBRIKA B

Cilji kakovosti, roki za uskladitev z njimi in postopek za spremljanje stanja in uskladitve s cilji

1. Za tiste države članice, ki se odločijo za izjemo, določeno v členu 6(3) Direktive 76/464/EGS, se določijo emisijski standardi, ki jih morajo uvesti in uporabljati v skladu s členom 5 navedene direktive, tako da je ustrezen cilj kakovosti ali pa več ciljev izmed navedenih v spodnjih odstavkih 2 in 3, izpolnjen na območju, na katerega vpliva odvajanje snovi iz člena 2(a). Pristojni organ za vsak primer posebej opredeli prizadeto območje in izmed ciljev kakovosti, določenih v skladu s spodnjima odstavkoma 2 in 3, izbere enega ali več ciljev, za katere meni, da ustrezajo nameravani uporabi prizadetega območja, pri čemer pa je treba upoštevati dejstvo, da je namen te direktive popolnoma odpraviti onesnaževanje.
2. Zaradi odprave onesnaževanja, kot je določeno v Direktivi 76/464/EGS, in v skladu s členom 2 navedene direktive so cilji kakovosti in roki za uskladitev z njimi opredeljeni pod rubriko B Priloge II.
3. Razen, če je drugače opredeljeno pod rubriko B Priloge II, so vse koncentracije, navedene kot cilji kakovosti, izražene kot aritmetično povprečje vrednosti rezultatov, dobljenih v enem letu.
4. Kjer za vodo na enem območju velja več kot en cilj kakovosti, mora kakovost vode zadostiti vsakemu od teh ciljev.
5. Za vsako dovoljenje, izdano v skladu s to direktivo, bo pristojni organ določil podrobna pravila, postopke spremljanja stanja in datume za zagotavljanje skladnosti z enim ali več zadevnimi cilji.
6. V skladu s členom 6(3) Direktive 76/464/EGS bodo države članice za vsak izbran in izvajan cilj kakovosti Komisiji poročale o:
 - mestih izpustov in načinu razpršitve,
 - območju, v katerem se uporablja cilj kakovosti,
 - lokaciji vzorčevalnih mest,
 - pogostnosti vzorčenja,
 - vzorčevalnih in merilnih metodah,
 - dobljenih rezultatih.
7. Vzorce je treba odvzeti na mestu, ki je dovolj blizu mestu izpusta, tako da so reprezentativni za kakovost vodnega okolja na območju, na katerega vplivajo izpusti, vzorčenje pa mora biti dovolj pogosto, da so vidne vsakršne spremembe v vodnem okolju, zlasti z upoštevanjem naravnega nihanja hidrološkega režima

RUBRIKA C

Referenčne merilne metode in meja zaznavnosti

1. Opredelitve iz Direktive Sveta 79/869/EGS z dne 9. oktobra 1979 o merilnih metodah in pogostnosti vzorčenja in analize površinske vode, namenjene za odvzem pitne vode v državah članicah ⁽¹⁾, veljajo v okviru te direktive.
2. Referenčne merilne metode, ki se uporabljajo za določitev koncentracije zadevnih snovi, in meja zaznavnosti za zadevno okolje so določene pod rubriko C Priloge II.
3. Meja zaznavnosti, točnost in natančnost metode so določene za vsako snov posebej pod rubriko C Priloge II.
4. Meritve pretoka odpadnih vod morajo biti izvedene z natančnostjo $\pm 20 \%$.

⁽¹⁾ UL L 271, 29.10.1979, str. 44.

PRILOGA II

POSEBNE DOLOČBE

1. V zvezi z ogljikovim tetrakloridom (tetraklorometanom)
2. V zvezi z DDT
3. V zvezi s pentaklorofenolom

Oštevilčenje snovi, naštetih v tej prilogi, ustreza seznamu 129 snovi v sporočilu Komisije Svetu z dne 22. junija 1982 ⁽¹⁾.

Če se v prihodnje v to prilogo vključijo snovi, ki niso na zgoraj navedenem seznamu, se oštevilčijo po kronološkem vrstnem redu vključitve, začenši s številko 130.

I. **Posebne določbe v zvezi z ogljikovim tetrakloridom (tetraklorometan) (št. 13) ⁽²⁾**

CAS št. 56-23-5 ⁽³⁾

⁽¹⁾ UL C 176, 14.7.1982, str. 3.

⁽²⁾ Člen 5 zlasti velja za uporabo ogljikovega tetraklorida v industrijskih pralnicah.

⁽³⁾ CAS številka (Služba za izmenjavo kemijskih izvlečkov).

Rubrika A (13): Mejne vrednosti za emisijske standarde

Vrsta industrijskega obrata (¹) (²)	Vrsta povprečne vrednosti	Mejne vrednosti izražene kot (³)		Skladnost se zagotovi s
		masa	koncentracija	
1. Proizvodnja ogljikovega tetraklorida s perkloriranjem	mesečna	a) postopek vključuje izpiranje: 40 g CCl ₄ na tono skupne proizvodne zmogljivosti za CCl ₄ in perkloroetilen	1,5 mg/l	1.1.1988
	dnevna	b) postopek ne vključuje izpiranja: 2,5 g/tono	1,5 mg/l	
		a) postopek vključuje izpiranje: 80 g/tono	3 mg/l	
		b) postopek ne vključuje izpiranja: 5 g/tono	3 mg/l	
2. Proizvodnja klorometanov s kloriranjem metana (vključno z visokotlačno elektrolitsko generacijo klora) ter proizvodnja iz metanola	mesečna	10 g CCl ₄ na tono skupne proizvodne zmogljivosti za klorometane	1,5 mg/l	1.1.1988
	dnevna	20 g/tono	3 mg/l	
3. Proizvodnja kloro fluoroogljikovodi kov (⁴)	mesečna	—	—	—
	dnevna	—	—	—

(¹) Pri industrijskih obratih, navedenih v točki 3 rubrike A Priloge I, so še posebej mišljeni obrati, ki kot topilo uporabljajo ogljikov tetraklorid.

(²) Če celoletno odvajanje ne preseže 30 kg, se lahko uvede poenostavljen postopek spremljanja in nadzorovanja.

(³) Zaradi hlapnosti ogljikovega tetraklorida in zaradi zagotavljanja skladnosti s členom 3(6), morajo države članice v primeru postopka, pri katerem prihaja do mešanja odpadne vode, ki vsebujejo ogljikov tetraklorid na odprtem, zahtevati skladnost z mejnimi vrednostmi tudi za vode pred zadavnim obratom; zagotoviti morajo, da se upošteva vsa voda, ki se lahko onesnaži.

(⁴) Trenutno ni mogoče sprejeti mejnih vrednosti za ta sektor. Svet bo takšne mejne vrednosti sprejel kasneje na predlog Komisije.

Rubrika B (13): Cilji kakovosti (¹)

Okolje	Cilj kakovosti	Merska enota	Skladnost se zagotovi s
Celinske površinske vode	12	µg/l CCl ₄	1.1.1988
Rečne vode ob izlivu v morje = somornica			
Obalno morje z izjemo somornice			
Teritorialne morske vode			

(¹) Brez poseganja v člen 6(3) Direktive 76/464/EGS se lahko uvede poenostavljen postopek spremljanja stanja, kadar ni nobenih težav z izpolnjevanjem in nepretrganim izvajanjem zgoraj navedenega cilja kakovosti.

Rubrika C (13): Referenčna merilna metoda

1. Referenčna merilna metoda, s katero se določa prisotnost ogljikovega tetraklorida v odpadnih vodah in površinskih vodah, je plinska kromatografija.

Ko je raven koncentracije pod 0,5 mg/l, je treba uporabiti občutljivejši detektor in v takem primeru je meja določljivosti ⁽¹⁾ 0,1 µg/l. Pri koncentraciji nad 0,5 mg/l je meja določljivosti ⁽¹⁾ 0,1 mg/l sprejemljiva.

2. Točnost in natančnost metode morata biti $\pm 50\%$ pri koncentraciji, ki predstavlja dvakratno vrednost meje določljivosti ⁽¹⁾.

II. Posebne določbe v zvezi z DDT (št. 46) ⁽²⁾ ⁽³⁾

CAS št. 50–29–3 ⁽⁴⁾

Koncentracija DDT v vodnem okolju, sedimentih in/ali mehkužcih in raki in/ali lupinarjih in/ali ribah s časom ne sme znatno naraščati.

Rubrika A (46): Mejne vrednosti za emisijske standarde ⁽¹⁾ ⁽²⁾

Vrsta industrijskega obrata ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	Vrsta povprečne vrednosti	Majna vrednost, izražena v		Skladnost se zagotovi s
		g/tono proizvedenih ali uporabljenih snovi ali snovi, s katerimi se ravna	mg/l odpadne vode	
Proizvodnja in preoblikovanje DDT na istem mestu	mesečna	8	0,7	1.1.1988
	dnevna	16	1,3	1.1.1988
	mesečna	4	0,2	1.1.1991
	dnevna	8	0,4	1.1.1991

⁽¹⁾ Kar zadeva nove obrate morajo najboljša razpoložljiva tehnična sredstva omogočati določitev emisijskih standardov na področju DDT, nižjih od 1 g/tono proizvedenih snovi.

⁽²⁾ Na podlagi izkušenj, pridobljenih pri izvajanju te direktive, bo Komisija Svetu v skladu s členom 6(3) te direktive pravočasno predložila predloge za določitev strožjih mejnih vrednosti, ki bi začele veljati do leta 1994.

⁽³⁾ Med industrijskimi obrati, navedenimi v točki 3 rubrike A Priloge I, so še posebej mišljeni obrati, ki preoblikujejo DDT izven proizvodnega objekta, ter industrijska proizvodnja dikofola.

⁽⁴⁾ Če celoletno odvajanje ne preseže 1 kg, se lahko uvede poenostavljen postopek spremljanja in nadziranja.

⁽¹⁾ „Meja določljivosti“ dane snovi je najmanjša količina, ki je z dano metodo dela kvantitativno določljiva v vzorcu in se razlikuje od nič.

⁽²⁾ Vsota izomerov 1,1,1-trikloro-2,2 bis (p — klorofenil) etana; 1,1,1-trikloro-2 (o — klorofenil) -2- (p — klorofenil) etana; 1,1-dikloro-2,2 bis (p — klorofenil) etilena; in 1,1-dikloro-2,2 bis (p — klorofenil) etana.

⁽³⁾ Člen 5 velja za DDT, če so identificirani še drugi viri, ki niso v prilogi.

⁽⁴⁾ CAS številka (Služba za izmenjavo kemijskih izvlečkov).

Rubrika B (46): Cilji kakovosti

Okolje	Cilj kakovosti	Merska enota	Skladnost se zagotovi s
Celinske površinske vode	10 za izomero para-para-DDT	} µg/l	1.1.1988
Rečne vode ob izlivu v morje = somornica			
Obalno morje z izjemo somornice	25 za celokupni DDT		
Teritorialne morske vode			

Rubrika C (46): Referenčna merilna metoda

- Referenčna merilna metoda za določanje DDT v odpadnih vodah in vodnem okolju je plinska kromatografija z detektorjem na zajetje elektronov po ekstrakciji z ustreznim organskim topilom. Meja določljivosti ⁽¹⁾ za celokupni DDT je približno 4 µg/l za vodno okolje in 1 µg/l za odpadne vode, odvisno od števila ostalih snovi v vzorcu.
- Referenčna metoda za določanje DDT v sedimentih in organizmih je plinska kromatografija z detektorjem na zajetje elektronov po ustreznih pripravi vzorcev. Meja določljivosti ⁽¹⁾ je 1 µg/kg.
- Natančnost in točnost metode mora biti ± 50 % pri koncentraciji, ki predstavlja dvakratno vrednost meje določljivosti ⁽¹⁾.

III. Posebne določbe v zvezi s pentaklorofenolom (št. 102) ⁽²⁾ ⁽³⁾CAS št. 87-86-5 ⁽⁴⁾

Koncentracija PCP v sedimentih in/ali mehkužcih in raki in/ali lupinarjih in/ali ribah s časom ne sme znatno naraščati.

Rubrika A (102): Meje vrednosti za emisijske standarde

Vrsta industrijskega obrata ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Vrsta povprečne vrednosti	Meje vrednosti izražene kot		Skladnost se zagotovi s
		g/tono zmogljivosti proizvodnje/uporabe	mg/l odpadne vode	
Proizvodnja natrijevega pentaklorofenata s hidrolizo heksaklorobenzena	mesečna	25	1	1.1.1988
	dnevna	50	2	1.1.1988

⁽¹⁾ Pri industrijskih obratih, navedenih v točki 3 rubrike A Priloge I, so še posebej mišljeni obrati, ki proizvajajo natrijev pentaklorofenat s postopkom saponifikacije, in tisti, ki proizvajajo pentaklorofenol s postopkom kloriranja.

⁽²⁾ Če celoletno odvajanje ne preseže 3 kg, se lahko uvede poenostavljen postopek spremljanja in nadzorovanja.

⁽¹⁾ „Meja določljivosti“ dane snovi je najmanjša količina, ki je z dano metodo dela kvantitativno določljiva v vzorcu in se razlikuje od nič.

⁽²⁾ Kemična spojina 2,3,4,5,6-Pentakloro-1-hidroksibenzen in njene soli.

⁽³⁾ Člen 5 velja za pentaklorofenol, in zlasti za njegovo uporabo pri obdelavi lesa.

⁽⁴⁾ CAS številka (Služba za izmenjavo kemijskih izvlečkov).

Rubrika B (102): Cilji kakovosti

Okolje	Cilj kakovosti	Merska enota	Skladnost se zagotovi s
Celinske površinske vode Rečne vode ob izlivu v morje = somornica Obalno morje z izjemo somornice Teritorialne morske vode	2	µg/l	1.1.1988

Rubrika C (102): Referenčna merilna metoda

1. Referenčna merilna metoda za določanje pentaklorofenola v odpadnih vodah in vodnem okolju je visokotlačna tekočinska kromatografija ali plinska kromatografija z detektorjem na zajetje elektronov po ekstrakciji z ustreznim organskim topilom. Meja določljivosti ⁽¹⁾ je 2 µg/l za odpadne vode in 0,1 µg/l za vodno okolje.
2. Referenčna metoda za določanje pentaklorofenola v sedimentih in organizmih je visokotlačna tekočinska kromatografija ali plinska kromatografija z detektorjem na zajetje elektronov po ekstrakciji z ustreznim organskim topilom. Meja določljivosti ⁽¹⁾ je 1 µg/kg.
3. Točnost in natančnost metode morata biti ± 50 % pri koncentraciji, ki predstavlja dvakratno vrednost meje določljivosti ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ „Meja določljivosti“ dane snovi je najmanjša količina, ki je z dano metodo dela kvantitativno določljiva v vzorcu in se razlikuje od nič.